

‘ภาพชีวิต’ ชีวิตจริงนอกภาพ
‘วิถีศิลป..ยุคสู่พิเศษ’
สู่ชีวิตด้วย ‘คาถาหมั่นเพียร’

วิถีชีวิต

วิถีชีวิต

ถึงแม้ประเทศไทยจะผ่อนคลายมาตรการคุมเข้มลงแล้ว...แต่ผลพวงของ “พิษโควิด-19” ก็ยังคง “แผ่ซ่านในชีวิตคนไทย” อีกเป็นจำนวนไม่น้อยอยู่ดี โดยหนึ่งใน “กลุ่มชีวิต” ที่ได้รับผลกระทบก็คือบรรดา “ศิลปินอาชีพ” ที่ผลพวงจากวิกฤติเชื้อไวรัสระบาดครั้งนี้ทำให้ “รายได้หดหาย” ไป อย่างไม่รู้กี่ตาม แม้พิษโควิดจะหนักหน่วง-จะหนักหนาแค่ไหน แต่ก็ยังมีศิลปินที่ไม่ยอมแพ้กับวิกฤติชีวิตครั้งนี้ ไม่หยุดสร้างสรรค์ผลงานของตนเอง ไม่ยอมเบรค

ผลงานที่ได้แรงบันดาลใจจากครอบครัว

‘ภาพชีวิต’ ชีวิตจริงนอก ‘วิถีศิลปิน..ยุคสู่พีชโค สู่วิกฤติด้วย ‘คาถาหมั้นเป็น

เขาว่า เขาน่าจะเอาดีด้านนี้ ทำให้เขาเกิดกำลังใจที่จะตั้งใจฝึกฝนตัวเอง เพื่อพัฒนาฝีมือการวาดภาพมากยิ่งขึ้น จนเมื่อเรียนจบชั้น ม.ต้น เขาก็ตัดสินใจเรียนทางด้านศิลปะอย่างจริงจัง โดยสมัครเข้าเรียนในวิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช จากนั้นจึงเลือกเรียนต่อในระดับปริญญาตรีที่คณะจิตรกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร อย่างไรก็ตาม แม้จะใฝ่ฝันอยากเป็นศิลปิน เป็นนักวาดภาพ ทว่า...หลังเรียนจบปริญญาตรี เขากลับไม่ได้ทำงานศิลปะวาดรูปตามที่เรียนมา แต่เริ่มต้นชีวิตการทำงานกับบริษัทโปรดักชั่นแห่งหนึ่ง

“ผมเริ่มทำงานเป็นฝ่ายอาร์ตและฝ่ายพร็อพ ซึ่งตำแหน่งนี้จะมีหน้าที่หาข้าวของเพื่อนำไปเข้าฉาก และมีหน้าที่ในการเตรียมสิ่งของที่จะต้องใช้ในการถ่ายทำ โดยผมทำงานตำแหน่งนี้อยู่ประมาณ 1 ปี ก็ตัดสินใจ

“ศิลปินอาชีพ”

ประมวล ทุ่งปรือ

เส้นทางชีวิตศิลปินเพราะใครดี อย่างเช่น “ประมวล ทุ่งปรือ” ศิลปินวัย 46 ปีคนนี้ ที่วันนี้ “ทีมวิถีชีวิต” มีเรื่องราวมานำเสนอ...

ประมวล ทุ่งปรือ หรือ “ไอ” ศิลปินเจ้าของเรื่องราววิถีชีวิตวันนี้ เล่าประวัติส่วนตัวให้ “ทีมวิถีชีวิต” ฟังว่า เขาเป็นคนสตูล เกิดและเติบโตในครอบครัวเกษตรกร โดยพ่อแม่ของเขามีอาชีพทำสวนยางพารา ส่วนการศึกษาของเขานั้น โอ้อบอกว่าเรียนจบปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยศิลปากร สาขาจิตรกรรม คณะจิตรกรรมประติมากรรมและภาพพิมพ์ สำหรับสาเหตุที่ทำให้สนใจศิลปะนั้น เขามองว่า ชอบการเขียนรูปมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว โดยมักใช้ฝาผนังบ้านเป็นที่ฝึกฝนการวาดภาพ หรือกระทั่งนำเอาดินจอมปลวกมาปั้นเป็นรูปสัตว์ต่าง ๆ โดยแนวศิลปินเริ่มจับมาตั้งแต่สมัยเขาเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษา เมื่อผลงานภาพวาดที่วาดได้มีรางวัลระดับโรงเรียน จนเมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น คุณครูท่านหนึ่งคือ ครูสมศักดิ์ ครูเพชร ซึ่งสอนวิชาศิลปะ ได้ชี้แนะ

ล่อออกจากชีวิตของพนักงานประจำ และหันมาวาดภาพขายเพื่อเลี้ยงชีวิตเต็มตัว โดยหลังจากเบนเข็มชีวิตกลับมาสู่จุดที่เคยมีความฝันแล้ว โอ้อบอกว่า ตอนนั้นตัดสินใจเดินทางไปเชียงใหม่ พร้อมกับเป้าหมายชีวิตที่วางไว้ตอนนั้นคือ จะต้องเขียนภาพให้ได้ 30 ภาพ ซึ่งตอนนั้นภาพวาดส่วนใหญ่จะเป็นภาพดอกไม้ ภาพดอกบัว โดยเมื่อวาดเสร็จก็ลองนำไปวางขาย ปรากฏผลงานขายได้ มีคนสนใจภาพที่เขาวาดไม่น้อย ทำให้เขาดีใจและรู้สึกดีมาก ๆ ที่หารายได้จากรักได้

“หลังจากนั้นก็เริ่มคิดว่า เราจะมีนิทรรศการจัดแสดงผลงานตัวเองสักครั้ง เมื่อคิดได้ดังนี้ก็เลยเก็บข้าวเก็บ

จากนั้นจึงเลือกเรียนต่อในระดับปริญญาตรีที่คณะจิตรกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร อย่างไรก็ตาม แม้จะใฝ่ฝันอยากเป็นศิลปิน เป็นนักวาดภาพ ทว่า...หลังเรียนจบปริญญาตรี เขากลับไม่ได้ทำงานศิลปะวาดรูปตามที่เรียนมา แต่เริ่มต้นชีวิตการทำงานกับบริษัทโปรดักชั่นแห่งหนึ่ง

“ผมเริ่มทำงานเป็นฝ่ายอาร์ตและฝ่ายพร็อพ ซึ่งตำแหน่งนี้จะมีหน้าที่หาข้าวของเพื่อนำไปเข้าฉาก และมีหน้าที่ในการเตรียมสิ่งของที่จะต้องใช้ในการถ่ายทำ โดยผมทำงานตำแหน่งนี้อยู่ประมาณ 1 ปี ก็ตัดสินใจเปลี่ยนมาทำอาชีพคอมพิวเตอร์กราฟิกในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง จนสุดท้ายด้วยความที่อยากจะทำงานศิลปะ อยากจะวาดภาพ ที่สุดท้ายตัดสินใจลาออกจากงานเพื่อยึดอาชีพวาดภาพขาย หลังจากทำงานประจำในตำแหน่งสุดท้ายนี้อยู่ประมาณ 1 ปีกว่า ๆ”

ศิลปินรายนี้บอก พร้อมเล่าอีกว่า ที่ไปทำงานด้านอื่นก่อน เพราะมีความคิดว่า อยากจะลองหาประสบการณ์กับงานด้านอื่นก่อน แต่สุดท้ายด้วยความอยากเป็นศิลปิน อยากเป็นนักวาดภาพทำงานประจำไม่ได้สักพักก็รู้ตัวเองว่าไม่ถนัดกับการเป็นมนุษย์ออฟฟิศแบบนี้ จึง

ของ เก็บอุปกรณ์วาดภาพพอใช้ หารถตระเวนไปหาโลเกชั่นดี ภาพตามต่างจังหวัด ซึ่งภาพภาพยุคแรก ๆ นี้ ส่วนใหญ่สวย ๆ ที่ผมรู้สึกชอบ โดยตั้งใจนำไปจัดแสดงที่หอศิลป์จามจุรี งานชุดที่ตั้งใจนี้ก็ไม่ถูกนำไปเปลี่ยนเป็นจัดแสดงผลงานภาพดอกบัว โดยใช้ช็อคคอนเซปต์ดอกไม้ ซึ่งหลังจัดแสดงก็มีคนงานระดับหนึ่ง เพราะตอนนั้นหน้าใหม่ แต่เอาจริง ๆ ก็

นิทรรศการนั้นพอสมควรเลย

ให้คำแนะนำลูกศิษย์ที่มาเรียนศิลปะ

ทำอะไร??.. ‘ขายภาพให้ปัง!!’

ถึงแม้ ไอ-ประมวล ศิลปินคนนี้จะยึดอาชีพวาดภาพเลี้ยงตัวเอง หากแต่ในแง่ “การค้า-การขาย” เขาเองก็มีความสนใจไม่น้อยเช่นกัน โดยเขาได้แนะนำ “เทคนิคการขายภาพ” ว่า อย่างแรกที่เราควรทำคือ ต้อง ไขว่คว้าที่จะดูตลาด เพื่อเรียกลูกค้าให้เดินเข้าร้าน ประการต่อมาคือ หมั่นสังเกตจิตลูกค้า เช่น ถ้าลูกค้ายืนดูภาพใดภาพหนึ่งนานเกิน 4 นาทีก็แสดงว่าลูกค้ากำลังสนใจ ซึ่งขั้นตอนต่อไปคือ ควรเข้าไปนำเสนอแนวคิดของภาพให้ลูกค้าฟัง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ต้องไม่รุ้ใจรุกเกินไป

“คนซื้อภาพกับคนซื้อของทั่วไปจะต่างกัน คนซื้อของอาจจะใช้เรื่องของราคาเป็นตัวตั้ง แต่คนซื้อภาพ เสน่ห์ของภาพนั้นจะเป็นตัวตั้ง ส่วนเรื่องราคาถ้าเขาชอบจริงหรือถ้าถูกใจจริง เราก็จะลดให้เองโดยไม่ต้องต่อรอง”

ทำให้ผลงานที่ออกมาไม่ละเอียดยิ่งของตัวเองใหม่ โดยหันมาเน้นที่ “พอกกลับมาของสิ่งที่ตัวเองไม่แตก ทำให้งานที่ออกมาผมจึงกลับมาเปลี่ยนแปลงวิธีคุณภาพมากขึ้น จนเมื่อมาเมื่อนัดจัดจันท์ ผมก็เลยมีโอกาสของเรารู้ว่างานสไตล์ไหน งานไหนที่คนนิยมนำไปประดับประดาที่บ้านรับใช้กับสไตล์การสนใจของศิลปินวัย 46 ปีรายนี้ ลุ่มลึก กับงานศิลปะเชิงพาณิชย์ อย่างไรก็ตาม แม้เขาจะทำงาน “ภาพดอกบัว” ที่เขาวาดมา ซึ่งเขามองว่า ภาพชุดดอกบัวนี้เขาวาดภาพชุดดอกบัวนั้น เขาก็ดีโดยเฉพาะเมื่อได้อ่านหนังสือที่

ผลงานที่ได้แรงบันดาลใจจากครอบครัว

ดอกบัวกับมนุษย์เอาไว้เป็นดอกบัวเหล่าต่าง ๆ โดยเขาได้จับประเด็นนี้มาเป็นธีมหรือคอนเซ็ปต์ในการสร้างสรรค์ผลงานภาพดอกบัว ประกอบกับช่วงที่เริ่มผลิตชิ้นงานศิลปะชุดนี้ เป็นช่วงที่ร้านสาล่ากำลังบูมมาก จนทำให้ผลงานภาพชุดดอกบัวของเขาขายดิบขายดี เนื่องจากร้านสาล่าเหล่านี้ต้องการภาพดอกบัวไปประดับตกแต่งเพื่อสร้างบรรยากาศให้กับลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการ ซึ่งเขابอกว่าช่วงเวลานี้ในตอนนั้นเรียกได้ว่า... เป็นช่วงน้ำขึ้นของเขากว่าได้

ต่อมาเมื่อภาพชุดดอกบัวเริ่มอืดตัวกับตลาดร้านสาล่า เขาจึงเปลี่ยนมาเน้นการวาดภาพคนแทน เนื่องจากช่วงนั้นเขาเพิ่งจะมีลูก ทำให้อารมณ์ความคิดช่วงนั้นแสดงออกมาผ่านภาพวาดที่เกี่ยวกับชีวิตครอบครัว เช่น ภาพขณะที่ตัวเขากำลังอุ้มลูกที่อยู่ในผ้าอ้อมลายผ้าถุง ซึ่งพอเอาภาพนี้ไปวางขาย ปรากฏขายได้ดีทันที จนต้องซักถามกับลูกค้าที่ชื่อว่า “ทำไมถึงชอบ?” ซึ่งลูกค้าบอกว่าแปลกตาดี เพราะปกติเห็นแต่ภาพแม่อุ้มลูก แต่ภาพนี้เป็นภาพผู้ชายที่กำลังอุ้มทารกตัวน้อย ลูกค้าจึงรู้สึกชอบ โดยเขابอกว่า...

“อีกส่วนก็อาจเพราะลูกค้าคนนั้นเขาเป็นเพศที่สาม งานชิ้นนี้ก็เลยไปแมตช์กับอารมณ์ความรู้สึกเขา ซึ่งหลังจากภาพแนวนี้ขายได้ ผมก็เริ่มจับทางได้ว่าภาพเกี่ยวกับคนภาพเด็ก ๆ น่าจะเข้าถึงอารมณ์คนได้ง่าย จึงพัฒนาสไตล์การวาดภาพคนเข้ากับการแฝงความหมายแฝง เพื่อให้คนนำไปตีความและทำให้สไตล์ภาพดูแปลกตายิ่งขึ้น ปรากฏว่ากลายเป็นแนวที่คนต่างชาติสนใจมาก เพราะมีกลิ่นอายเอเชีย และมีกลิ่นอายความเป็นไทยอยู่ในภาพ”

ทั้งนี้ สำหรับ “ศิลปินในดวงใจ” ของไอนั้น เขابอกว่าไอดอลคนแรกคือ พี่ดำ-สุวัฒน์ วรรณนัฒน์ ศิลปินแนวพอร์ตเทตต์ต่อมาคือ ยุทธ สุรพงษ์ ศิลปินอีกคนที่เขาชอบสไตล์การวาดภาพที่เจอไว้ด้วยความสนุกสนาน ส่วนเรื่อง “แรงบันดาลใจในการวาดภาพ” นั้น เขابอกว่า ส่วนใหญ่แรงบันดาลใจในการเขียนรูปของเขาจะมาจากความสนใจในสิ่งรอบตัว หรือมันจะเป็นบุคคลใกล้ชิดที่เขาได้พบเจอ และรู้สึกอยากถ่ายทอดแง่มุมของคน ๆ นั้น ผ่านมุมมองจากตัวเขาออกมาลงบนภาพวาด

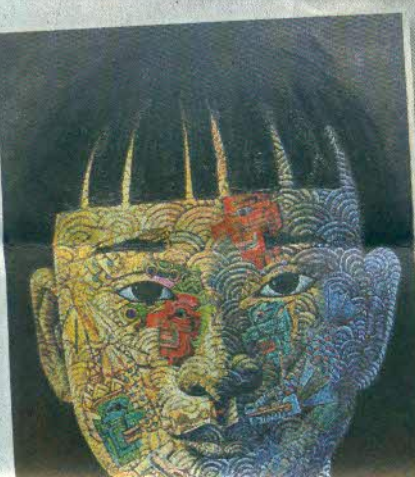
ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว...เราก็คงที่จะถามไม่ได้ถึง “ชีวิตศิลปิน

ตจรงนอกภาพ คสู่พีชโควิด' ดาหมั่นเพียร'

น่าจะมีเอาดีด้านนี้ ทำให้เขาเกิด
จะตั้งใจฝึกฝนตัวเอง เพื่อพัฒนา
วาดภาพมากยิ่งขึ้น จนเมื่อเรียน
ต้น เขาจึงตัดสินใจเรียนทางด้าน
างจริงจัง โดยสมัครเข้าเรียนใน
ศิลปะที่พัฒนารามนครธรรมราช
เลือกเรียนต่อในระดับปริญญา
ะจิตรกรรม มหาวิทยาลัย
อย่างใดก็ตาม แม้จะฝฝฝฝอยาก
น เป็นนักวาดภาพ ทว่า...หลัง
ปริญญาตรี เขากลับไม่ได้ทำงาน
ารูปตามที่เรียนมา แต่เริ่มต้นชีวิต
นกับบริษัทโปรดักชั่นแห่งหนึ่ง

“ผมเริ่มทำงานเป็นฝ่าย
ะฝ่ายพร็อพ ซึ่งตำแหน่งนี้จะ
หาข้าวของเพื่อนำไปเข้าฉาก
น้ำที่ในการเตรียมสิ่งของที่
นการถ่ายทำ โดยผมทำงาน
นี้อยู่ประมาณ 1 ปี ก็ตัดสินใจ

“ศิลปินทุกคนก็ต้องเข้าใจสภาพ
อารมณ์สังคม...และผู้คนยามนี้”

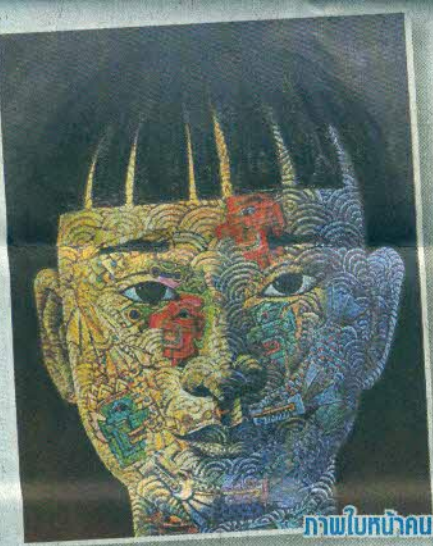
ภายใต้วิกฤติโควิด-19” ว่าโควิดมีผลมาก
น้อยแค่ไหนอย่างไรกับชีวิตคนอาชีพศิลปิน
ซึ่งเรื่องนี้เขารู้นะว่า “ถือเป็นวิกฤติที่หนัก
มาก!!” เพราะด้วยสภาพที่อารมณ์ผู้คนเต็มไปด้วย
ด้วยความระแวงระวังโรคภัย ทำให้ไม่มี
อารมณ์ที่จะเสพงานศิลปะสักเท่าไร อีกทั้ง
ปัจจุบันเศรษฐกิจก็อยู่ในภาวะย่ำแย่อยู่แต่เดิม
ซึ่งองค์ประกอบ 2 ข้อรวมกันนี้ทำให้ชีวิตศิลปิน
ที่วาดภาพเลี้ยงชีวิตยิ่งย่ำแย่ อย่างไม่รู้จบ แต่
ศิลปินทุกคนก็ต้องเข้าใจสภาพอารมณ์สังคม...
และผู้คนยามนี้ ดังนั้น วิธีเอาชีวิตรอดตอนนี้ก็
ต้องดิ้นรนกับให้สดความสามารถ ซึ่งเท่าที่ได้เคย

ลือเรียนต่อในระดับปริญญา
จิตรกรรม มหาวิทยาลัย
อย่างไรก็ตาม แม้ไฟฝันอยาก
เป็นนักวาดภาพ ทว่า...หลัง
ปริญญาตรี เขากลับไม่ได้ทำงาน
ไปตามที่เรียนมา แต่เริ่มต้นชีวิต
กับบริษัทโปรดักชั่นแห่งหนึ่ง

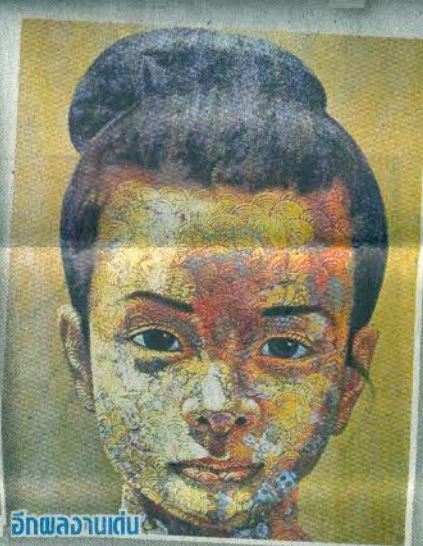
“ผมเริ่มทำงานเป็นฝ่าย
ฝ่ายพร็อพ ซึ่งตำแหน่งนี้จะ
เกี่ยวข้องเพื่อนำไปเข้าฉาก
ที่ในการเตรียมสิ่งของที่
การถ่ายทำ โดยผมทำงาน
อยู่ประมาณ 1 ปี ก็ตัดสินใจ
ทำอาชีพคอมพิวเตอร์กราฟิก
เอกชนแห่งหนึ่ง จนสุดท้าย

ที่อยากจะทำงานศิลปะ ออก
ที่สุดจึงตัดสินใจลาออกจาก
อาชีพวาดภาพขาย หลัง
ประจำในตำแหน่งสุดท้ายนี้
1 ปีกว่า ๆ”

ศิลปินรายนี้บอก พร้อมเล่า
ไปทำงานด้านอื่นก่อน เพราะมี
ก็อยากจะทำประสมการณ์
อื่นก่อน แต่สุดท้ายด้วยความ
ศิลปิน อยากเป็นนักวาดภาพ
จำไม่ได้สักพักก็รู้ตัวเองว่าไม่
เป็นมนุษย์ออฟฟิศแบบนี้ จึง
มมาวาดภาพขายเพื่อเลี้ยงชีวิต

ภาพใบไม้กับดอก

ภาพใบไม้กับดอก

ของ เก็บอุปกรณ์วาดภาพทอขึ้นรด ก่อนจะ
ขับรถตระเวนไปหาโลเกชั่นดี ๆ เพื่อใช้วาด
ภาพตามต่างจังหวัด ซึ่งภาพชุดหลัง ๆ จาก
ภาพยุคแรก ๆ นี้ ส่วนใหญ่จะเป็นรูปต้นไม้ที่
สวย ๆ ที่ผมรู้สึกชอบ โดยตั้งใจว่าภาพชุดนี้จะ
นำไปจัดแสดงที่หอศิลป์จามจุรี แต่สุดท้ายผล
งานชุดที่ตั้งใจนี้ก็ไม่ได้ถูกนำไปจัดแสดง แต่
เปลี่ยนเป็นจัดแสดงผลงานภาพวาดชุดดอกไม้
ดอกบัว โดยใช้ชื่อคอนเซ็ปต์ว่าวาดทอกรรมแห่ง
ดอกไม้ ซึ่งหลังจัดแสดงก็มีคนให้ความสนใจผล
งานระดับหนึ่ง เพราะตอนนั้นผมยังเป็นคนใหม่
หน้าใหม่ แต่เอาจริง ๆ ก็ขายงานได้จาก
นิทรรศการนั้นพอสมควรเลยนะ” เขากล่าว

ให้คำแนะนำลูกศิษย์ที่เข้าเรียนศิลปะ

ทั้งนี้ เขายังเล่าให้ฟังอีกว่า
หลังจากจัดแสดงผลงานที่หอศิลป์
จามจุรีแล้ว เขาก็สร้างสรรค์ผลงาน
มากขึ้น เพราะมีกลุ่มคนที่ชื่นชอบ
สไตล์ภาพวาดของเขา แต่สุดท้ายก็มี
ปัญหาเรื่องของสถานที่เก็บผลงาน
จนมาคิดว่า การเป็นศิลปินนั้น
ปริมาณชิ้นงานไม่อาจจะเกี่ยวข้องกับการ
การสร้างชื่อเสียง และหลังจากหัน
กลับมาทบทวนชีวิตตัวเองอีกครั้ง ก็
พบว่า ตอนนั้นเหมือนประสบการณ์
ของเขายังไม่ลูกจ่อมเต็มที่ จึงมุ่งแต่
จะผลิตผลงานภาพวาดให้ได้เยอะ ๆ

ทำให้ผลงานที่ออกมาไม่ละเอียด ไม่ลุ่มลึก จึงตัดสินใจเปลี่ยนวิธีการทำงาน
ของตัวเองใหม่ โดยหันมาเน้นทำน้อยชิ้น แต่พยายามทำให้ดีเลิศไปเลย

“พอกลับมามองสิ่งที่ทำไปก็พบว่าตอนนั้นเรายังตั้งใจชีวิตตัว
เองไม่แตก ทำให้งานที่ออกมาแม้จะมีจำนวนมาก แต่ก็ขาดความลุ่มลึก
ผมจึงกลับมาเปลี่ยนแปลงวิธีการทำงานของตัวเองใหม่ โดยหันมาเน้น
คุณภาพมากขึ้น จนเมื่อมาเปิดร้านขายภาพกับกลุ่มเพื่อน ๆ ที่ตลาด
นัดจตุจักร ผมก็เลยมีโอกาสได้สังเกตปฏิกิริยาของคนที่มาดูภาพ
ของเราว่างานสไตล์ไหน งานแนวไหนที่คนชื่นชอบ หรือรูปภาพแบบ
ไหนที่คนนิยมนำไปประดับตกแต่ง แล้วก็เอาข้อมูลที่ได้มีมาใช้
ประยุกต์ปรับใช้กับสไตล์การวาดภาพของตัวเอง” เป็น “วิธีคิด” ที่นำ
สนใจของศิลปินวัย 46 ปีรายนี้ ที่พยายามรักษาสสมดุลระหว่างงานศิลปะที่
ลุ่มลึก กับงานศิลปะเชิงพาณิชย์

อย่างไรก็ดี แม้เขาจะปรับเปลี่ยนสไตล์การวาดภาพไม่บ้าง แต่ผล
งาน “ภาพดอกบัว” ที่เขาวาด ก็ยังเป็นผลงานขายดีในกลุ่มผู้เสพงานศิลป์
ซึ่งเขามองว่า ภาพชุดดอกบัวนี้จะขายได้ตลอด โดยก่อนหน้านี้เขาจะลงมือ
วาดภาพชุดดอกบัววัน เขาก็ต้องไปศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในหลาย ๆ ด้าน
โดยเฉพาะเมื่อได้อ่านหนังสือเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ที่มีการเปรียบเทียบ

ภาพไดวิกฤตโควิด-19” ว่าโควิดมีผลมาก
น้อยแค่ไหนอย่างไรกับชีวิตคนอาชีพศิลปิน
ซึ่งเรื่องนี้เขาจะบอกว่า “ถือเป็นวิกฤติที่หนัก
มาก!!” เพราะด้วยสภาพที่อารมณ์ผู้คนเต็มไปด้วย
ความระแวงระวังโรคภัย ทำให้ไม่มี
อารมณ์ที่จะเสพงานศิลปะสักเท่าไร อีกทั้ง
ปัจจุบันเศรษฐกิจก็อยู่ในภาวะย่ำแย่อยู่แต่เดิม
ซึ่งองค์ประกอบ 2 ข้อรวมกันนี้ทำให้ชีวิตศิลปิน
ที่วาดภาพเลี้ยงชีวิตยิ่งย่ำแย่ อย่างไรก็ตาม แต่
ศิลปินทุกคนก็ต้องเข้าใจสภาพอารมณ์สังคม...
และผู้คนยามนี้ ดังนั้น วิธีเอาชีวิตรอดตอนนี้ก็
ต้องดิ้นรนกันให้สุดความสามารถ ซึ่งเท่าที่ได้คุย
กับเพื่อน ๆ ศิลปินหลายคน กับช่วงโควิดนี้ บาง
คนก็หันไปทำอาชีพเสริมไปพลาง ๆ ก่อน โดยคง

ภาพดอกบัว ผลงานสร้างชื่อ

รองจนกว่าวิกฤติโควิดจบ จึงจะกลับมาวาดภาพขายกันอีกครั้ง

“ถามว่าช่วงโควิดนี้มีผลกระทบต่องานอาชีพศิลปินไหม มีแน่นอน
เพราะงานศิลปะจัดเป็นสินค้าฟุ่มเฟือย ซึ่งในเมื่อสถานการณ์เป็นแบบ
นี้ ก็ต้องประคองชีวิตตัวเองให้ได้ ต้องใช้จ่ายประหยัด ต้องตัดราย
จ่ายไม่จำเป็นออก พวกที่ชอบดื่ม ถ้าเลิกไม่ได้ก็ขอให้ลด ซึ่งสำหรับ
ผม ผมมองว่าช่วงโควิดระบาดถือเป็นช่วงพักเบรกเพื่อเตรียมงาน
เตรียมตัวเองให้พร้อมสำหรับช่วงชีวิตช่วงใหม่ พอโควิดจบเมื่อไหร่ จะได้
พร้อมกลับมาลุยได้ทันที” ศิลปินวัย 46 ปีคนเดิมบอก

และแม้ชีวิตศิลปินช่วงนี้จะ “อยู่ยาก” แต่ “โอ้” หรือ “ประมวล
ทุ่งปรือ” เขากลับมองว่า แม้โควิดจะทำให้สถานการณ์ชีวิตดูแย่ แต่ก็
มีมิติเช่นกัน เพราะทำให้ “ศิลปินได้ฝึกฝนตัวเอง” เพื่อให้ก้าวไปอีกขั้น
อย่างตัวเขานั้น ในช่วงที่ทุกอย่างหยุดนิ่ง ในช่วงที่รัฐบาลออกมาตรการ
คุมเข้มโควิด ทำให้ตลาดนัดที่เคยขายภาพ ที่เคยเป็นแหล่งหารายได้ ไม่
สามารถเปิดทำการได้ เขาก็เลยต้องพยายามหาช่องทางใหม่ ๆ โดยช่วง
ที่มีโควิด เขาเลือกขายผลงานผ่านช่องทางโซเชียล ทั้งอินสตาแกรมและ
เฟซบุ๊ก ซึ่งช่องทางนี้ช่วยเพิ่มโอกาสให้กับศิลปินได้น้อยเลยทีเดียว
อย่างไรก็ดี แต่ก็ต้องมีเทคนิคเช่นกัน อย่างการต้องกระตุ้นให้ลูกค้าเข้า
ถึงและมองเห็นชิ้นงานที่โพสต์ลงไปเรื่อย ๆ และสามารถย้อนกลับไปได้
ซึ่งช่องทางนี้ยังมีข้อดีอีกอย่างคือ ช่วยให้ผู้ซื้อและศิลปินได้มีโอกาสพูด
คุยแลกเปลี่ยนกัน ซึ่งลูกค้าจะชอบมาก เพราะสามารถซื้องานได้โดยตรง
กับศิลปิน...

“ผมมองว่า โลกมันเปลี่ยนไปไกลมาก การซื้อขายงานศิลปะ
ก็เช่นกัน สมัยก่อนต้องซื้อขายผ่านนายหน้า ผ่านทางหน้าร้าน หรือ
แกลเลอรี่อย่างเดียว แต่เดี๋ยวนี้ ศิลปินสามารถแสดงโชว์งานของตัวเอง
ได้เองเลย แถมขายเองก็ได้ด้วย จนผมกล้าพูดเลยว่า ยุคนี้ไม่มี
คำว่าศิลปินไส้แห้งแล้ว ขอเพียงขยัน หมั่นเพียร พัฒนาตัวเอง และ
รู้จักปรับตัว...”

ให้ทันกระแสโลก”

เชาวลี ชุมซ้ำ : รายงาน